

DIMITRIE GRAMA
Voi lua cu mine noaptea

Ebook

Saga Publishing

Editura SAGA

Dimitrie Grama (n. 25 octombrie 1947, Reșița), absolvent al Facultății de Geofizică din Cluj-Napoca; se stabilește, din 1969, la Stockholm, Suedia unde se consacră medicinei – Master la Karolinska Institutet, 1978. În scurt timp, se afirmă drept unul din cei mai valoroși medici chirurghi din Suedia și mai apoi din Danemarca, unde s-a stabilit ulterior. Actualmente, profesează la Norfolk & Norwich University Hospital din Marea Britanie. Provine dintr-o familie de cărturari bănațeni în care se remarcă fratele bunicului său, dr. Ion Țicu (1888 – 1960), considerat „un Agârbiceanu al Banatului” (cu volumele „Păgânii” și „În lumea nouă”). Scrie poezie din perioada liceului. Volume publicate: „Pasărea melancoliei”, „Făptura cuvântului” , „Vânătoare de umbre”, „Elegiile depărtării”, „Suflete atârinate de catarge”, „Neguțătorul de imagini”. Redactor asociat al revistei „Antiteze” din Piatra Neamț, din 2001.

„ ... nici
vremea, nici depărtarea,
nici moartea nu prețuiesc nimic;
numai sufletul trăiește veșnic și
strălucește, iar restul e umbră.”

Juan Margall

„... pădure în care, cu cât
pătrunzi mai adânc, cu
atât e mai nesigur și
e mai întuneric... „

M. G. Saphâr

Deșertul sufletului

Transcendență

Va veni un timp
când nu voi mai purta
acest veșmânt
gândul meu
va fi o hieroglifă
sau poate doar
o umbră uitată
pe o piatră simplă.

Va veni un timp
când n-ai să mai fii tu,
ci un necunoscut
Eu - timpul ăsta
l-am trăit deja
în alții...

Timpul ucis

Gata, mă reîntorc.
Nu mai sunt decât
două-trei clipe nepătrunse,
necunoscute și ascunse.

Te ascult, eternitate,
Te țin în palmă
să-ți pierd răsuflarea
printre degete...

Prin vechi catedrale cathare

Mă întreb dacă ați știut
că în catedrale vechi cathare
sfinții, tulburați de pași străini,
de mirosul greu de om,
se sinucid?
Doar într-un singur loc
mai sunt supraviețuitori.

De aceea nu e de mirare
că la pagina patruzeci și șapte
și numai acolo
dintr-o ruină se aude un cântec
de durere, dar și de iertare.
Aceasta este pagina la care
noi ar fi trebuit
să fim arși pe rug.

O lingură de suflet

Simți –
 îți explodează pieptul
Nu simți – ești
 o lingură de suflet,
 o livadă pustie,
un fulg sau
 cu totul altceva.

Simți, taci
 și tăcerea te trădează.
Din fericire
 nu doar pe tine ...

Erezia culorilor

Singură, plutești
printre curcubeie
ateliere suspendate
maestri rătăciți
amintiri, vorbe...

Mâna stângace pipăie
verdele și roșul
și albastrul,

Singură
cu ochii larg deschiși
continui să pictezi
în alb.

Eu sunt glasul...

Ascultă-mă!
Nu te grăbi,
nu pleca!
Eu sunt glasul
care despletește cuvântul
și oprește timpul
în luna mai.
Cu mine banalitatea
devine basm,
secunda devine veac
și arma de vânătoare
cuget.

Ascultă-mă o singură
pagină și
eu te voi asculta
o veșnicie!

Au trecut sărbătorile

Au trecut val-vârtej
sărbătorile.
Clopotele veșniciei bat
în fulgul de zăpadă.
O mână
șterge clipa
și rămânem prizonierii
timpului.

Au trecut sărbătorile...

Revelație

Timp nemărginit
perdele grele
din care
la un moment dat
răsar
soarele și luna
fața lui Iisus Hristos
și o noapte luminată
într-un singur punct.
Și toate
într-un fel sau altul
se reflectă
în coroana ta
simplă de spini.

Unelte precare

Ascult
în mine stropii de ploaie...
Gândul tace cuvinte!
La răspântii cresc
din idei putrezite
unelte precare
de înfundat adâncul lumii.
Iată, deja a fost sacrificat
cel care
în propriul gând
s-a dat drept suveran al cuvintelor.

Străinul din mine

Spaima de a fi
– abia născută – se zvârcolește
în neliniști, în întrebări,
în omul tânăr și în cel bătrân.
Oare mă voi întâlni
cu străinul din mine,
cu lașul ce se ascunde
într-o banală ecuație
de timp?
Răspunsuri dacă sunt
întârzie în prima întrebare...

Dar eu,
eu nu-mi doresc
nimic altceva decât
să rămân cu tine,
oricine ai fi tu,
o punte de trecere
pe care ne încrustăm
numitorii comuni: lumea,
iubirea, viața
și alte nimicuri...

Eroare

Ați greșit când ați pășit
cutezători în mine.
Nu sunt eu pădurea
în care să vă rătăciți
nu sunt eu muntele
pe care să-l escaladați
nici măcar soarele
pe care în dimineți leneșe
îl plimbați pe bulevarde.

Ați greșit –
poteca din mine
nu duce nicăieri.

Aceleași vise

Când am plecat din tine
mi-ai spus să nu mă mai întorc.
Uitaseși că suntem jumătăți perfect egale.
Plec ciopârțindu-te, lăsându-ți
jumătatea mea de iubire, de povară.
Suntem sortiți pe vecie
să împărțim aceleași vise
să spargem aceleași oglinzi în care
universul meu se confundă
cu imaginea ta.

Pe cioburi însă scrie doar un singur nume.

Universul așterne oglinzi

Mână în mână
aripa de vânt
s-a înnourat
Universul umed
reflectă
chip
suflet
piatră.
Eram
 umbră
 orizont
 furtună
 insulă de refugiu

Eram gând.
Între noi
universul așterne
 oglinzi.

Cu mâna întinsă

Îmi spui:

- necunoscutul ascunde adevăr
- necunoscutul mă apropie de voi!

Doamne! Ne-ai dat lumina
doar să ne orbească?

Și întuneric
drept recompensă
drept răspuns?

Cu mâna întinsă
spre tine ca un pumnal
îți cer socoteală!
îmi cer dreptul
de slujitor.

Dar gândul că vreau
să te cunosc,
te îngrozește și
atunci mă părăsești.
În schimb, vine
cel pe care îl doresc
cel pe care l-am strigat
pe nume.

Invizibilul curcubeu

Am deschis scrisoarea de la voi.
E un început de drum.
Dar unde îmi sunt prietenii
și cine sunt ei?
Ne amestecăm albul și negru
pe care le-am împrumutat
zilei destrămate în noapte.
De aceea suntem transparenți
suntem invizibilul curcubeu
îneecat în mare.

Am deschis scrisoarea de la voi.
Descifrez: fiule!
Și după aceea literele
cad una
câte una.

Povara din adâncuri

Tu, înălțare.
Tu, prăbușire.
Am mai fost acolo
În deșertul sufletului.
Singuri.
Împreună singuri.
Tu, suflet plin
Eu, povară din adâncuri.
Buketul de flori
Sângele și
vinul de jertfă
sunt păcate.
Cu ele bombardez
altarul
pe care îmi odihnesc
mâna și cuvântul.

Ipocrizia timpului

Gândurile trase
de buldozere de ceară
mă tăvălesc
în țărâna ta, clipă.

Culcat în oglinda nopții
uit, uit totul.

Când mă ridic,
cu primul pas
cad din tine, timp.
Cad, dar
cu patru mâini
te șterg din pleoapă,
cu opt mâini
te mângâi
și cu una
mă sprijin de tine.

Țara lui Soron

A trecut războiul, dar cerul
este încă o gură fierbinte, dragon
ce macină câmpuri de luptă
deznădejdi, suflete, speranțe.
Pe strada noastră lumea
nu mai este aceeași:
doar un bătrânel culcat pe o carte
deschisă, o funcționară părăsită
și doi-trei tineri care-și privesc
mâinile cu degetele albe, răsfirate.
Pantalonii, cămașa, pașii îmi sunt
așezați frumos, lângă cârciumă.
Îmi sunt mici acum și de aceea
le-am și promis cuiva venit
de departe. Dar nu fii trist,
mi-au fost și mie doar împrumutate.

A trecut războiul, dar zilnic
mă gândesc ce s-ar fi întâmplat
dacă nu m-aș fi reîntors
și nu ți-aș fi povestit
despre țara lui Soron
și despre evadarea din foc.

Amăgire

Prea aproape, prea adânc
prea multă dragoste
de prea multă vreme...
Și sunt acum îmbălsămat
cu tine, mare.
Sunt albastrul tău, la fel cum
norul, pescărușul și
noapțile noastre târzii
sunt albastre.
Și totuși, ce straniu
umbra ta pe fruntea noastră
este imaculat albă...

Voi lua cu mine noaptea

La moarte, voi cânta
din trompeta ta, privighetoare...
Voi picta culoarea vântului
și ultima lui privire.
La moarte, voi lega
marea de țărnișă, să cânte împreună
și voi întemnița furtuna
în scoica de pe noptiera ta.
La moarte, voi cădea
din vise, din memorii,
din viață și din fotografii.

La moarte, numai noaptea
o voi lua cu mine în
pumnii strâns închiși.

Veghea cuvintelor

O singură noapte
am vegheat mormântul.

Am cules buze încremenite
în ultim cuvânt
și m-am destăinuit.

Apoi, cine știe, vom dispărea împreună
în albul dimineții,
ca niște cuvinte
care așternute pe hârtie
nu mai există.

Umbra gândului

De mult te uiți
spre mine
și nu mă recunoști.
Firește,
ne despart orizonturi
pe care trupul
nu le poate atinge
ne desparte râsul
ne desparte plânsul.

Și nu mă recunoști
pentru că eu sunt
doar umbra gândului
care așteaptă
să fie rostit.

Nesăbuită așteptare

Aștept în frânturi de suflet
să mi se usuce ființa
aștept des-ființarea.
Dis-de-diminează să mă înconjoare
marea, iar la amurg
nouri de rubine
să mă înconjoare.
Aștept să vii tu, ciocârlie,
nu cu cântec vechi,
ci cu o floare în plisc
o floare simplă de câmpie
Aștept să vii tu, lup.

Iar când din abisuri cerul
cade obosit în noi, vino, tu,
cel cu brațe de argint
de ne sprijină.

Vise identice

Ce secret ascunzi în plisc,
ce secret sub aripă ascunzi,
privighetoare?
Unde ai părăsit luna mai
Cu primul ei îndrăgostit?

Când soarele răsare,
această dimineață este doar a ta,
sau e și dimineața noastră?

În zbor nebun
mi-ai despicat visul
două vise identice.
Într-unul tu ești eu,
în celălalt eu sunt privighetoare.

Fereastra

M-am reîntors în aprilie
cu o prietenă de demult.
Am deschis fereastra și
am îndemnat-o: du-te!
De mai multe ori
și-a întors înspre mine
capul ei frumos cu privirea nedumerită.

Ce era să-i spun?
Că sunt bătrân?
Că nici de mine însumi
nu mai vreau să știi?
Ori să-i spun că
nu-mi pasă?
Nu, am tăcut și
am împins-o încet
de la spate, iar ea
s-a prăbușit, ca în
secunda următoare să-mi
acopere orizontul cu
evantaiul aripilor desfăcute,
libere pentru prima oară.
Și cu toate că demult
am închis fereastra
îi aud cântecul
când ca o bucurie fără margini
când ca un reproș.

Puntea dintre lumi

La ora patru
ți-am deschis mormântul.
Am stins lumânările
am aprins o țigară
și așteptam dimineața.
Acea dmineață sălbatică
de la începuturi
când împreună ne plimbam
pe podurile întinse
între două lumi necunoscute
Asta și
cealaltă.

În numele tău, iubire

Poate că doar mie
îmi este dat
să iubesc,
să mint,
să urăsc,
să omor.
Și mai ales să cred
că numai eu
am dreptul
să cer socoteală
să cer adevăr.
În numele tău, iubire
în numele tău.

Imagini virtuale

Sunt înconjurat
de lumini false
sunt înconjurat
de ape care
reflectă umilință.
Sunt înconjurat
de lume cenușie,
grăbită,
nepăsătoare,
dar care mă pătrunde,
ca o boală incurabilă.
Sunt momente când
eu sunt boala
de care suferă
restul lumii.

Mă consolez însă
cu ideea că toate acestea
sunt doar imagini virtuale
pe care eu, acum,
la bătrânețe, le văd
în oglinzi opace
care îmi reflectă
neputința.

Frustrare

Sunt într-o casă
cu perdele de frunze crude

Sunt într-o pădure
de bolovani lustruiți

Sunt într-o lume înaripată.

Sunt piatra
Sunt frunza ei.

Spre nicăieri

De la un timp
cine știe de când
mergem împreună
ne ținem răsuflarea
și numărăm pași.

Numărăm doar pașii
care lasă urme
urmele care bat vânt
Vântul care spulberă
spuma de foc verde,
marea.

Nu, nu ne putem opri.
Ar însemna despărțire
și asta nu s-a
mai întâmplat.

Făptura amfibie

Dragostea am
înecat-o
în beție
Beția am
înecat-o
în tine
Suntem o
făptură amfibie
Tu,
Eu și
beția.
Credința este
o invenție
apărută târziu
după ce ne-am trezit.

Cloptele infinitului

Eram încă noapte când
din urmă te-am ajuns
Și tu erai noaptea care
continua să cadă din
clopotele infinitului.

Ne-am amestecat întunericul...
M-ai luat de mână
întorcându-mi golul în privire.

Și când m-am luminat
de ziuă, în fereastră,
fața ta de piatră
era alta.

Simple amăgiri

Nu mai am putere
Nu mai am nădejde
Mă lupt cu fantome
Mă lupt cu înfrângerii.
Cuvântul,
Idea,
Puterea
Sunt simple amăgiri
Pe care le aranjați
pe crengi uscate
Crengi pe care voi,
cei care nu ați suferit,
le pictați verzi...

Nu mai am putere
Sunt vânt roșu,
Clopot topit în
Bronz fără nume.

Incertitudini

Ce s-ar fi întâmplat
dacă opream timpul
atunci când
trupul tău era
un ochi de mare
o dimineață albastră
de cer nesfârșit?

Ce s-ar fi întâmplat
dacă te-aș fi descoperit
când lutul tău
era încă piatră necioplită?

Te iubeam oare
mai mult
decât pot să te iubesc?

Ție, totul !

Dimineța aceasta ți-o dăruiesc
doar ție.

Tu să o duci la râu
să o duci la târg
să trezești cu ea
lumea adormită.

Doar ție îți dăruiesc ziua
cu umbre pitice de salcâm
cu amintiri de răsărit
de soare.

Și numai ție îți dăruiesc
noaptea conceptuală.

Și rămân gol
cum a rămas Dumnezeu
după facerea lumii.

Umbra clipei

Am adormit cu urechea lipită
de pământ.

De acolo mi se trage
cântecul

De acolo cuvântul.

Am adormit cu ochii deschiși
în soare.

De atunci văd umbra
clipei.

De atunci împart totul
cu tine.

Frământat în aluatul gândului

S-a zvonit că m-am ascuns,
S-a zvonit că sunt mort.
Lumea a început deja
să spele urmele
pe care le-am lăsat
pe trotuare
în cârciumi
și în cuget:
Unii, de prin Maramureș,
Banat și Moldova
au ținut parastas
stropind cu țuică,
de pomană,
țărâna pe care
am frământat-o în
aluatul gândului.
Singur și redus
la umiditatea ființei
mi-am redobândit
Libertatea.

Insomnii

1.

Vă spun:
Somnul este
o stare de
moarte temporară.
Visele?
Imagini, existențe.
Neliniștea
de dimineață.
Ochiul a văzut
deja Puntea
pe care mintea
nu mai vrea s-o
construiască.
Îmi spui:
M-am visat
cu bunicul
M-am visat
cu tata.
Nu!
Ai fost mort,
Dar
Te-ai trezit!

2.

Nu știi dacă
ți-am spus că astăzi
la prânz am desființat
Infinitul.

De acum
vei fi obligat
să întrebi:

- de unde și
până unde?

- de când și
până când?

Cât?

Nu știi!
Croiesc tocmai
un nou infinit.

3.

Dacă vreodată
vei trece pe aici
vei găsi aceleași clipe
risipite prin ogradă.
Vei găsi nucul aplecat
peste aceeași umbră
și peste pârâul
cu ochi umezi
Din loc în loc albaștri
Din loc în loc verzi.

Dacă vei trece pe aici
vom deschide ușa
de la camera cu oglinzi
care întotdeauna
ne reflectă același chip
același cuget
același fantome.
Împreună, speriați
ne vom ascunde
în dosul palmelor.

4.

Ne-am spus la revedere
când ne-am despărțit?
Am schimbat priviri
întoarse peste umăr?
Nu-mi amintesc!
Repede
între noi
 până la cer
 s-au ridicat zidurile
 de ceramică marocană.
Te credeam moartă
Mă credeai mort.

Multe zile
mai târziu
Multe secole
prea devreme
Te-am revăzut
prin zidul marocan
care era doar
o simplă perdea
de ape.

5.

Obosit
strivit de
lumină
versul vostru
fulgerat cade.
Aștrii eterni
Refugiații unui
început de
beznă.

Poeții,
brațe răstignite
de bolta
Pictată de la
stânga
la
dreapta
cu buze umede
șterg aștrii
șterg timp.

6.

Unde mă aflu?
Răsfoiesc memorii
Glas nou în stradă
strigăt de luptă
șoaptă de iubire
Trup pipăie
trup.
Suflet moare
lângă suflet.
Plec!
Te caut
Deșert străbătut
pe jumătate
În cealaltă
jumătate.

7.

După multe neînțelegeri
După multe despărțiri
mai mult sau
mai puțin definitive
Iarăși stau
cu Dumnezeu de vorbă.
Bem un pahar de vin
Vorbim!
Ne place...
Într-un târziu, așa,
Tam-nesam
Mă întreabă:
– Dimitrie, care
din noi doi a fost
primul aici?
Dau din umeri,
mă prefac că nu știu.
Nu vreau să ne certăm.
Vreau să-mi adoarmă
cu capul pe umăr
Și așa cu el
adormit în brațe
Să plec.

8.

Dacă m-aș fi îmbarcat cu tine
pe acea navă spațială
cine știe, poate că deja
eram ajuns în Q4.
Și cât nu te-am iubit!
dar mi-a fost frică atunci
când în palmă mi-ai arătat
lumea voastră fără de greșeală.
Fără de sfârșit.
Mi-a fost frică în
mijlocul nopții pământene
în mijlocul deșertului
să părăsesc cactușii pe jumătate ofiliți
să părăsesc șopârlele care
mă priveau.
pe jumătate ascunse în piatră.

Am rămas fiind
să înțeleg mireasma deșertului,
privirea șopârlelor,
spaima...

Abia atunci
voi pleca
să înțeleg restul universului.

9.

Omul frontieră
omul serios
Dragonii de China
Insula misterioasă
Roțile dințate
Scripetele de care
atârnă
Soarele și
câteodată
Poetul și Luna.
Uciugașii din noi
Sinuciugașii
Microbul din
Păcat
Speranța plimbă
Semn de
 Carte din vis
 în vis.
Ad Majorem Dei Gloriam.
Etcaetera
Etcaetera
Etcaetera

10.

Beau
și ca de obicei
Soarele răsare
undeva.
Il compățimesc:
Arde in gol etern
Gol oricum acceptabil.

Dar de ce oare
se consumă
în ochi de preot fals
de animal îndragostit
de vierme
de poet?

Când apune
mă liniștesc
Beau cu constiința
împăcată

11.

Noapte
în ultima cameră
unde regii orbi
în taină țin divan
E camera din
spatele muntelui
de unde până la cer
se ridică focuri
mâncătoare de stele.

Intru.
Nu mă vede nimeni.
Tac.
Dar aud și-mi dau seama
că regii orbi
se cred marinari
Marinarii rătăciților rătăciți
Focul de mult a mistuit
Steua lor
călăuzitoare
Ies.
Din camera
Fară de stele.

12.

Când m-am trezit
nu mai erai acolo
nici muntele
nici marea
nici clipa

Am loc acum
am timp
înainte!

Dupa mine
doua umbre -
una cenușie
cealaltă și mai cenușie
și cu toate că
încă nu te-ai trezit
te recunosc, umbra,
mâncătoare de umbre

Anglia, iunie – septembrie 2003

